

רע"פ 4687/15 - אייל פלג נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 4687/15

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

המבקש: אייל פלג

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 1.6.2015 בעפ"ג 22744-03-15 שניתן על ידי כבוד השופטות: ד' ברלינר - נשיאה, מ' סוקולוב וא' נ' חיאט

בשם המבקש: עו"ד מיקי חובה

בשם המשיבה: עו"ד מורן פולמן

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (הנשיאה ד' ברלינר, והשופטות מ' סוקולוב וא' נ' חיאט) בעפ"ג 22744-03-15 מיום 01.06.2015, במסגרתו התקבל באופן חלקי ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בתל אביב-יפו (השופט ש' מלמד) בת"פ 19985-04-14 מיום 11.02.2015, בגדרו הושטו עליו 24 חודשי מאסר בפועל; 12 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים שלא יעבור עבירת סמים על-פי הוראות פקודת הסמים המסוכנים מסוג פשע; שלושה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים שלא יעבור עבירת סמים

על-פי הוראות פקודת הסמים המסוכנים מסוג עוון; חילוט הכסף שנתפס וכן הטלפון הסלולרי; ופסילה מקבלת או החזקת רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים החל מיום שחרורו ממאסר.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של החזקה או שימוש בסמים שלא לצריכה עצמית, לפי סעיף 7(א)+7(ג) לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: הפקודה); החזקת כלים להכנת סם שלא לצריכה עצמית, לפי סעיף 10 רישא לפקודה; יצוא, יבוא, מסחר, והספקת סמים מסוכנים, לפי סעיף 13 + 19א לפקודה (ריבוי עבירות בעשרה אישומים שונים). על פי עובדות כתב אישום מתוקן, משך תקופה ארוכה - החל מדצמבר 2012 ועד 27.3.2014 (מועד מעצרו של המבקש) - המבקש סחר בסמים מסוג מריחואנה באזור העיר תל אביב. המבקש ניהל פנקס ובו רשימה של אנשים להם סיפק את הסם וסכומי כסף לצדם. לרוב, הלקוחות היו שולחים לו מסרונים ובהם מפרטים את כמות הסם המבוקשת וקובעים איתו את מועד ביצוע עסקת הסם. המבקש סיפק את הסם ללקוחותיו במחיר קבוע של 100 ש"ח בעבור 1 גרם של מריחואנה. העסקאות בוצעו לרוב בביתו של המבקש או במסעדה - שניהם בתל אביב. על-פי האישום הראשון, ביום 27.3.2014 החזיק המבקש, שלא לצריכתו העצמית, בדירתו סמים מסוג קנביס וחשיש מחולקים לשקיות בקופסאות. כמו כן המבקש החזיק משקל אלקטרוני, שהינו כלי המשמש לצריכת הסם. על-פי האישומים השני עד ה-11, המבקש מכר בריבוי הזדמנויות סמים מסוג מריחואנה, בכמויות שונות, לאנשים רבים.

3. בבית משפט השלום, המבקש הורשע על יסוד הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן. בגזירת דינו של המבקש, בית משפט השלום עמד על כך כי בעבירות סחר בסמים יש להטיל עונשים משמעותיים, תוך מתן משקל קטן לנסיבות האישיות של הנאשמים בהן. עוד נקבע כי מתחם העונש ההולם יקבע לכל אירוע מכירה בתוך כל אחד מהאישומים. כך קבע בית משפט השלום כי מתחם הענישה באישום הראשון נע ממאסר על תנאי ועד ל-8 חודשי מאסר בפועל, והמתחם ההולם לכל אחד מאירועי הסחר בסם מסוכן נע ממאסר לתקופה קצרה שיכול ותרוצה בעבודות שירות ועד ל-15 חודשי מאסר בפועל. כמו כן, לנוכח הפקת הרווחים (האמנם נמוכים) מהסחר בסם על ידי המבקש, הכריז בית משפט השלום על המבקש כסוחר סמים והורה על חילוט הכספים שנמצאו בדירתו. לבסוף, בית משפט השלום איזן את ההליך השיקומי שעבר המבקש עם היקף וריבוי העבירות, תכיפותן והתקופה הממושכת בה נעברו, והשית עליו את העונשים המפורטים בפסקה 1 לעיל.

4. המבקש ערער על גזר דינו לבית המשפט המחוזי, וטען כי העונש שנגזר עליו הינו חריג בחומרתו ואינו מבטא נכונה את עברו הנקי ואת הליך השיקום המשמעותי שעבר. עוד עתר המבקש לביטול הכרזתו כסוחר סמים ולביטול חילוט הכספים שנמצאו בדירתו. בית המשפט המחוזי קבע כי יש מקום להקלה מסוימת עם המבקש אולם לא עד כדי ביטול המאסר בפועל לגמרי, וזאת משום שמדובר בעבירות חמורות אשר בוצעו בשיטתיות ובהיקף נרחב. נקבע, כי יש לתת משקל גבוה יותר לשיקום המשמעותי אותו עבר המבקש, וכי עונשו של המבקש הוחמר בשל קביעת בית משפט השלום לפיה כל מכירה סם מהווה אירוע. על כן, בית המשפט המחוזי פסק כי עונש המאסר בפועל יופחת ויועמד על 18 חודשי מאסר בפועל, וכן כי מתוך הסכום שנתפס בדירתו של המבקש יחולט סכום של 5,000 ש"ח בלבד.

הבקשה למתן רשות הערעור

5. בבקשה שלפניי, עותר המבקש מבית משפט זה ליתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, ולהעמיד את עונשו על ענישה שיקומית. לטענתו, בית המשפט המחוזי שגה בדרך גזירת עונשו בכך שלא חרג מהעונש ההולם משיקולי שיקום, וכן שגה בהוראה לחלט 5,000 ש"ח מהכסף שנתפס בדירתו. כמו כן, המבקש סבור כי משיקולי צדק יש לקבל את בקשתו לנוכח חטיפתה של בתו על ידי אמה והצורך בקיום הליך השבה על-פי אמנת האג.

6. הוחלט כי הבקשה מצריכה תגובה, וזו אכן הוגשה. לגישת המשיבה, אין במקרה זה עילה למתן רשות ערעור בפני ערכאה שלישית, שכן הוא אינו מעורר כל סוגיה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית החורגת מעניינם של הצדדים, ולא נגרם למבקש עיוות דין מהסוג שיכול, בנסיבות מסוימות, להצדיק מתן רשות לערער. זאת ועוד, המשיבה עומדת על כך שבית משפט זה קבע לא אחת כי ככלל השגה על חומרת העונש אינה מהווה עילה לקיום דיון "בגלגול שלישי". לגופו של עניין, המשיבה סבורה כי בית המשפט המחוזי התחשב כבר דיו במבקש והקל עמו ואין מקום להתערבות נוספת בעונש. לטעמה, העונש שהושת על המבקש הוא ראוי והולם את מספר הרב של המעשים. זאת ועוד, המשיבה מציינת כי ההתחשבות בשיקולי שיקומו של הנאשם נתונה לשיקול דעתו של בית המשפט ואיננה בגדר חובה.

דיון והכרעה

7. הלכה היא, כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם עולה טענה בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית (ראו ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) פ"ד לו(3) 123 (1982) (להלן: הלכתחניון חיפה)), או אם ישנם שיקולי צדק ייחודיים בנסיבות המקרה (ראו: רע"פ 5066/09 אוהיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). במקרה שלפניי, בקשת רשות הערעור אינה מעוררת שאלה משפטית עקרונית שכזו או מעלה שיקולי צדק שכאלו, ועל כן המבקש לא הצביע על עילה המצדיקה דיון "בגלגול שלישי".

8. עיינתי בבקשה למתן רשות הערעור, ובפסקי הדין של בית משפט השלום ובית המשפט המחוזי, ואני סבור כי אין מקום להתערב בפסק דינו של בית המשפט המחוזי. המבקש לא העלה בבקשתו טענה בעלת חשיבות ציבורית כאמור וכל בקשתו עניינה בנסיבות הפרטניות של מקרה זה. וכן, לא הועלו שיקולי צדק ייחודיים לנסיבות המקרה. יתרה מכך, בקשתו היא שאתערב בחומרת העונש שהוטל עליו. ככלל, השגה על חומרת העונש אינה עילה לקיום דיון "בגלגול שלישי" בפני בית משפט זה, למעט במקרים חריגים, בהם העונש שהושת על המבקש סוטה סטייה ניכרת ממדיניות הענישה הראויה והמקובלת בעבירות דומות (רע"פ 4185/14 גולן נ' מדינת ישראל (22.6.2014); רע"פ 3120/14 נעים נ' מדינת ישראל (8.5.2014)). סבורני כי המקרה הנוכחי אינו נמנה על אותם מקרים ומעין בפסיקה הקיימת, במקרים דומים בנסיבותיהם עולה כי אכן מדובר בעונש שאין בו כל סטייה ממדיניות הענישה הנהוגה במקרים כגון זה. בפרט, עונש של מאסר בפועל, עליו מלין המבקש, הוא עונש מקובל בפסיקה על עבירות מסוג זה, וזאת במיוחד כאשר מדובר בריבוי עבירות כפי שבעניינינו. יתרה מכך, בית המשפט המחוזי כבר הקל בעונשו של המבקש, ואיני רואה מקום להקלה נוספת.

9. למעלה מן הצורך, אציין כי אין בידי לקבל את טענותיו של המבקש גם לגופו של עניין. טענת המבקש כי יש לסווג את כל המעשים המפורטים בכתב האישום כאירוע אחד היא מרחיקת לכת ואינה מתיישבת עם מבחן "הקשר ההדוק" שנקבע בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014). לפי מבחן זה, עבירות שיש ביניהן קשר הדוק ייחשבו לאירוע אחד, וברגיל, יש לבחון האם נמצאה בין הפעולות "סמיכות זמנים" ואם הפעולות הן "חלק מאותה תוכנית עבריינית" (שם, פסקה 5 לפסק דינה של השופטת ד' ברק-ארז). במקרה שלפניי, התפרשות המעשים לאורך

למעלה משנה מקשה על קביעתם כאירוע אחד, ולטעמי – מבלי שלעניין זה אני נדרש לקבוע מסמרות בדבר – היה עדיף לראות כל אישום כאירוע המכיל מספר מעשים, כגישת המשיבה. אכן, כפי שעמד בית המשפט המחוזי, קביעת בית משפט השלום לפיה כל מכירה בתוך כל אישום מהווה אירוע היא קביעה מחמירה. ואולם, מנגד, קביעה כי כל האישומים וכל המכירות הם בגדר אירוע אחד – היא מקלה מדי, וכאמור, איננה מתיישבת עם הפסיקה. לעומת זאת, החל מהאישום השני, כל אחד מן האישומים מתייחס למכירה ללקוח אחר במסגרת זמנים קצרה ומתוחמת, כחלק מאותה תכנית עבריינית כללית, ועל כן סבורני כי ראוי היה לקבוע כי כל אישום מהווה אירוע, כך שסך הכל ישנם 11 אירועים.

אולם, אין בכך כדי להצדיק התערבותנו בעונש שהושת על המערער. כאמור, בית המשפט המחוזי התחשב בקביעתו המחמירה של בית משפט השלום והפחית את עונשו של המבקש. סבורני כי העונש שהושת לבסוף על המבקש אינו חורג ממדיניות הענישה הנוהגת בנסיבות דומות, ועל כן, אינני מוצא מקום להתערבות בפסק דינו של בית המשפט המחוזי (ראו: ע"פ 7895/13 ביטון נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (24.3.2014); ע"פ 5117/13 וימר נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (11.11.2014); וספציפית בהקשר של התערבות ערכאת הערעור בעונש בשל סיווג לקוי של אירוע או מספר אירועים, ראו לאחרונה: ע"פ 9308/12 עיסא נ' מדינת ישראל, פסקה 101 לפסק דיני (30.7.2015); ע"פ 6341/14 בן אישטי נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (8.7.2015); ע"פ 3164/14 פן נ' מדינת ישראל, פסקאות 137-146 (29.6.2015); ע"פ 5643/14 עיסא נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (23.6.2015); וע"פ 1933/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 24-25 (11.02.2015)).

10. זאת ועוד, המבקש מלין על כך שבית המשפט המחוזי לא עשה שימוש בסעיף 40 לחוק העונשין וחרג ממתחם הענישה לקולה בשל בשיקולי שיקום. גם דין טענה זו להידחות. אכן, בית המשפט רשאי להעניק בכורה לשיקולי שיקום בבואו לקבוע את העונש המתאים, ואכן ניכר כי המבקש צועד בדרך הנכונה לשיקומו. אך לצד כל זאת, עומדת הפגיעה הקשה בערכים המוגנים של הגנה על שלום הציבור, והצורך במיגור תופעת הסחר בסמים. יתרה מכך, בית המשפט המחוזי כבר התחשב במערער ובשיקומו עת הפחית את עונשו, ואינני רואה מקום להתערבות נוספת. יש לברך את המבקש על הליך שיקומו המרשים ולקוות כי ימשיך כך.

11. סוף דבר, הבקשה נדחת. על המבקש להתייבב לתחילת ריצוי עונשו בבימ"ר ניצן ברמלה ביום 1.9.2015 לא יאוחר מהשעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס בטלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

ניתנה היום, כ"ח באב התשע"ה (13.8.2015).

ש ו פ ט